

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 3 (111) / 2026

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Voința cea de toate zilele

Citiți în pagina 1

Câteva gânduri despre
copii

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios Gherasim
de la Iordan

Citiți în pagina 14

Mărțișor sau post?

Citiți în pagina 6

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

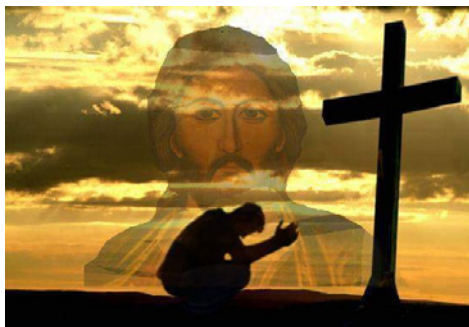

Voința cea de toate zilele

Cu voia Domnului, îndrăznesc să prefătez un nou număr revistei noastre cu speranța că mesajul meu vă va găsi în pace, cu inima curată și cu voința nestrămutată de a pune un bun început duhovnicesc. Dacă perioada Triodului se potrivește în acest an cu începutul unei noi perioade calendaristice, cred că totul este prin voia Domnului, pentru că, ce poate fi mai frumos decât contopirea primăverii (care simbolizează un nou început sau chiar o reînviere a naturii) cu perioada care ne pregătește pentru întâmpinarea Învierii Domnului Hristos. Da, este o perioadă deosebită în care, sătui de ispitele lumii, căutăm altceva sau, mai bine spus, căutăm ceva diferit de ceea ce ne oferă lumea. Dacă până acum ne-am desfătat trupul cu tot felul de bunătăți din diversificata paletă a consumerismului (care se manifestă prin cumpărarea excesivă de produse sau/și servicii, chiar și atunci când nu sunt necesare), acum avem șansa să ne săturăm duhovnicește. Știu că nu este tocmai lesne de renunțat la anumite pofte, dar atunci când ne străduim, când avem voința de a ne înfrâna de la anumite mâncăruri, de la anumite comportamente sau de a renunța la anumite dorințe cu scopul sincer de a face voia Domnului, vom primi și puterea de a duce la bun sfârșit ceea ce ne-am propus. Sfinții părinți spun că Domnul Hristos ne ascultă dorințele atunci când și noi ascultăm și facem voia Sa.

În fapt, de multe ori avem impresia că ne dorim un anumit lucru, când, de fapt, doar ne place să ne gândim la el. Constantin Brâncuși avea o vorbă care spunea: „Una este să vezi până departe și alta este să ajungi până acolo!”. Astfel, ne asemănăm celui care vrea să facă o excursie într-o țară îndepărtată, dar se mulțumește tot timpul cu a gândi cât de frumos trebuie să fie acolo, iar dacă cineva l-ar întreba dacă dorește cu adevărat să meargă în acel loc, ar răspunde din toată inima că da.

Acaparați fiind de ispitele și ofertele diversificate ale lumii în care trăim, de multe ori, în mod inconștient, amânăm perioada de rugăciune, renunțăm la participarea la sfintele slujbe sau la urmarea poruncilor evanghelice sub motivarea stresului cotidian sau a lipsei de timp. Dragii mei, aici este vorba doar de propria voință! Citind din Sfânta Evanghelie vom observa că înainte de a dăruia vindecarea, Domnul Hristos punea o întrebare celor care Îi cereau ajutorul; întrebare care

la prima vedere poate părea fără sens. Astfel, Domnul Hristos, printr-o simplă întrebare, caută să (ne) descopere voința celui în suferință, pentru că, fără voința clară a omului de a-I solicita ajutorul, Dumnezeu nu poate oferi tămăduirea.

De exemplu, la trecerea prin Ierihon, Domnul Hristos l-a auzit pe orbul care striga: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!”. Ce a făcut atunci? L-a chemat la Sine întrebându-l: „Ce voiești să-ți fac?”. „Învățătorule, să văd iarăși!” a venit răspunsul prompt al orbului. Atunci, Iisus i-a zis: „Mergi, credea ta te-a mântuit!”. Și-ndată, orbul a văzut și urma lui Iisus, pe cale (Marcu 10, 46-52).

Vedeți ce înseamnă să ai voință? Astfel, voința izvorăște din credința nestrămutată că Mântuitorul este Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14, 6). Cred că Domnul de cele mai multe ori nu răspunde dorințelor noastre, pentru că acestea nu sunt reale, nu sunt pornite din inimă. În cartea a doua a lui Moise, deși acesta nu spunea niciun cuvânt, Dumnezeu îi spune: „Ce strigi către Mine?”, pentru că Dumnezeu auzea că inima lui strigă după ajutor (Ieșirea 14, 15). Iar noi, cu inimile robite sub poftele trupului, doar ne amăgim crezând că suntem ascultați.

Dacă Domnul Hristos le vorbea oamenilor în pilde pentru a fi mai ușor de înțeles, eu vă pun înaintea o scurtă povestioară care ne demonstrează că marele sculptor Brâncuși avea dreptate în afirmația la care am făcut referire în rândurile de mai sus, dar ne și dovedește că una este să-ți propui ceva și alta este să și realizezi ce ți-ai propus.

„Un adolescent nota, stând aplecat asupra mesei, intențiile sale bune, în timp ce mama sa călca rufe: Dacă aș vedea pe cineva stând să se înece, scria adolescentul, m-aș arunca de îndată în apă să-i vin în ajutor. Dacă ar izbucni un incendiu într-o casă, i-aș salva pe copiii de acolo. Dacă ar fi cutremur, nu m-aș teme să mă arunc între dărâmături pentru a salva vreo viață. Și apoi mi-aș dedica întreaga existență ajutorării săracilor din lumea întreagă.

Mama îi spune:

- Te rog, du-te până jos și cumpără un pic de pâine.
- Mamă, dar nu vezi că plouă?”

Fără a comenta textul de mai sus, poate ar trebui să ne întrebăm: Oare de câte ori nu spunem fiecare dintre noi „îmi doresc...”, dar tot ceea ce spunem sunt doar vorbe goale? Haideți să nu ratăm acest nou început. Timpul încă nu este pierdut! Domnul ne-a mai dăruit o nouă șansă ca să spunem și noi asemenea orbului: „Învățătorule, (vreau) să văd iarăși!”. Să strigăm în inimă: „Deschide-mi, Doamne, ochii să văd Adevărul, să urmez Calea și să mă bucur cu adevărat de Viața pe care Tu mi-ai dăruit-o.”. Cât de frumos! Decât să ne amăgim cu ideea că facem voia Domnului, că urmărim doar binele și că vrem din tot sufletul să ne curățim de patimi, când, de fapt, trăim în nepăsare, amăgire și întuneric, mai bine

să recunoaștem că nu vrem să ne mântuim. Este greu de acceptat, dar de multe ori acesta este adevărul, iar Domnul Hristos cunoaște inimile noastre. Oare când vom realiza că nu suntem niciodată singuri, fiindcă există Dumnezeu? Acum, având în vedere contopirea celor două perioade, cred că este cel mai bun prilej pentru a reflecta la ceea ce ne dorim cu adevărat, pentru că, degeaba ne dorim să fim ascultați, să ni se îndeplinească rugăciunile și să ne simțim mai aproape de El, dacă nu facem nimic concret în acest sens. Cred cu tărie că voința (dorința de mântuire) este cea care cheamă și atrage Duhul Sfânt, pentru că doar prin harul Duhului Sfânt vom dobândi darul iubirii, al ascultării, dar și împlinirea rugăciunilor noastre. Dacă omul nu are voință și nu întreprinde nimic pentru a intra în comuniune cu Dumnezeu, harul lui Dumnezeu se arată neputincios. Păi, dacă eu nu vreau să-L cunosc pe Dumnezeu, atunci voi rămâne departe de Dumnezeu, oricât ar vrea El să fie alături de mine. Dovada clară sunt chiar cuvintele Domnului Hristos: „Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.” (Matei 7, 21).

Dragi prieteni, întrucât mântuirea depinde în mod direct de voința fiecăruia, atunci fiecare la vremea potrivită vom secera ceea ce am răsădit, ceea ce am îngrijit și ceea ce am păzit. Nimic altceva.

Astfel, să ne străduim să facem tot ce ne stă în putință pentru mântuire, să recunoaștem și să punem pe seama lipsei noastre de voință toate eșecurile și poate așa vom ajunge să realizăm că refuzăm înconștient ajutorul lui Dumnezeu. Și iarăși Domnul ne spune: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15, 5). Deci, dacă fără El nu putem face nimic, de ce ne amăgim cu propriile puteri și nu ne îndreptăm toată atenția spre Cel ce le poate face pe toate?

Atunci când toți cei în care ne-am pus nădejdea nu vor mai fi: prieteni apropiați, părinți sau alte rudeni, atunci când vom fi rămas doar noi și singurătatea, abia atunci vom realiza că ne-a rămas doar Dumnezeu, Care a așteptat cu răbdare să apelăm la ajutorul Lui. Iar dacă ne vom veni în fire precum fiul risipitor, dacă vom avea voința de a spune: „Am greșit la cer și înaintea Ta”, atunci am câștigat totul (Luca 15, 18). Fiul risipitor a dobândit iertarea, fiindcă oricât a păcătuit, oricât a desfrânat și chiar dacă a fost părăsit de toți, niciodată n-a uitat că mai există cineva. Așadar, să ne silim voința și să ne întărim credința, rugând pe Domnul Hristos să ne dea puterea ca această perioadă să ne fie piatră de temelie spre sporire duhovnicească, spre iertare curată și spre viața cea veșnică! Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Câteva gânduri despre copii

*I*n această primă lună de primăvară, când însăși natura prinde viață, și noi, creștinii, promovăm cât se poate de mult viață, prin organizare de evenimente, activități, conferințe, marșuri, bucurându-ne totodată de sărbătoarea Bunei Vestiri, în care Maica Domnului primește în pântece cu smerenie și nădejde pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Acum 4 ani am scris și eu pentru dumneavoastră un articol în care am ținut un moment de reculegere pentru toți pruncii pierduți din diferite cauze, iar în final îi mulțumeam mămicii mele pentru că m-a născut și că datorită ei un înger a venit în lume pentru a fi alături de mine.

În perioada aceasta, preferatele mele sunt mărturiile părinților, dar și ale copiilor care s-au născut, deși nu li se dădeau prea multe șanse, însă Dumnezeu a făcut o minune cu ei. Sunt atâtea site-uri, ziare, reviste și cărți în care ne sunt prezentate experiențe povestite de către oameni la fel ca noi: părinții care au trecut prin suferința pierderii copilășului și acum plâng trăind o durere de nedescris, părinți care au fost nevoiți să-și înmormânteze bebelușii, părinți care știau că vor avea copii cu diferite dizabilități, dar totuși i-au născut și acum se bucură de dragostea lor, părinți care regretă că nu au apucat să-și cunoască pruncii pentru că au luat o

decizie nepotrivită din cauza unei conjuncturi nefavorabile, părinți care și-au dorit atât de mult copii, încât au adoptat, copii nedorți care s-au născut, au crescut, iar unii dintre ei au ajuns medici, preoți sau chiar sfinți și câte și mai câte cazuri.

Am cam multă îndrăzneală să mă apuc să scriu despre copii. Desigur, sunt atât de multe de spus despre ei, încât se pot umple nu pagini, ci întregi serii de cărți! Însă, eu nu prea ar trebui să fiu în măsură să aleg un asemenea subiect greu, întrucât nu am copii și am și frici foarte mari legate de un posibil viitor în care i-aș putea avea. Și, deși am studiat timp de 7 ani pedagogia învățământului primar și preșcolar în facultate și am ales să nu lucrez în acest domeniu, totuși copiii îmi aduc bucurie. Cel puțin atunci când îi privesc. Mă tem să interacționez cu ei, mai ales cu mai mulți deodată, dar dacă mă opresc doar să mă uit la activitățile lor, mă înșeninez pe loc.

Și, fiind o fire mai retrasă, unde să văd copii, dacă nu în biserică? Le urmăresc piciorușele cum aleargă, apoi se împiedică, se ridică și aproape că intră pe ușile altarului, iar părintele le oferă un zâmbet cald. Văd copii mai mari cântând în strană și parcă aud voci îngerești. Mă uit cum se implică, pe măsura lor, în cele bisericești și înțeleg cât de bine sunt crescuți și cu ce bază bine pusă pornesc pe drumul lor în viață. Îi văd apoi împărtășindu-se și realizez că datorită lor se mai ține Sfânta Liturghie în biserici și în lume. Dacă nu ar fi copiii, am fi atât de triști, păcat că nu realizăm! Copiii sunt bucurie. Copiii sunt binecuvântare. Copiii sunt daruri de la Dumnezeu.

Dacă merg mai spre „înalturi” și privesc spre icoanele pictate, zăresc mulți sfinți copii. Dintre cei mai cunoscuți și reprezentați în picturile din bisericile noastre sunt mica Sfântă Filofteia de la Argeș, Sfinții Brâncoveni: Constantin, Ștefan, Radu și Matei, fiicele Sfintei Sofia: Pistis (Credința), Elpis (Nădejdea) și Agapis (Dragostea). Ce minune că s-au născut, au propovăduit credința și acum ne putem ruga lor, iar ei ne ajută necondiționat!

Mă rog ca toți copiii să aibă ocazia să se nască, să crească frumos, iar bunul Dumnezeu să le dăruiască familii bune și credincioase, de la care să învețe virtuțile și toate cele necesare pentru mântuirea lor și a noastră, a tuturor! Amin. 🧒

„Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.” (Marcu 10, 14)

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Thomas Little (Sursa: Instagram)

Mărțișor sau post?

*D*ragii mei, iată că a îngăduit preamilostivul Dumnezeu ca în această lună a lui mărțișor să ne reîntâlnim pe calea cuvintelor de suflet și de folos, acum când suntem în plin post, iar ghiocelul abia ieșit din gerul iernii anunță începutul unui anotimp al schimbării, atât meteorologic vorbind, cât și spiritual.

Așa cum bine știți este luna în care celebrăm și femeia din viața noastră, fie că vorbim despre soție, prietenă, mamă sau bunică, dar și luna în care trebuie să dobândim starea de pocăință pentru a putea duce acest post.

Așa cum spune și titlul articolului, luna aceasta ne pune în față două realități care, la prima vedere, par să meargă în direcții diferite: mărțișorul și Postul Mare. Pe de o parte, șnurul alb-roșu, simbol al primăverii, al bucuriei și al reînnoirii; pe de altă parte, începutul unei perioade de nevoință, pocăință și adâncire sufletească. Întrebarea care se naște firesc este: se exclud acestea una pe cealaltă sau pot conviețui?

Mărțișorul, ca tradiție populară, vorbește despre viață, despre speranță și despre

renaștere. Oamenii își oferă mărtișoare ca semn al aprecierii, al dragostei și al dorinței de bine. În esență, acest gest nu este străin de valorile creștine. A dăruii, a te bucura de celălalt și a vedea frumusețea vieții sunt lucruri pe care credința nu le respinge.

Pe de altă parte, Postul Mare ne cheamă la o bucurie diferită de cea cu care suntem obișnuiți. Nu o bucurie zgomotoasă, exterioară, ci una lăuntrică. Postul este o perioadă în care suntem invitați să ne oprim din agitația zilnică, să ne cercetăm inimile și să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Este un timp al curățirii, al iertării și al redescoperirii sensului adevărat al vieții.

Acum vin eu și vă întreb: ce este mai important în viața unui creștin? Mărtișorul, simbol lumesc adesea folosit în scop comercial sau faptul că Hristos S-a răstignit, a suferit umilințe inimaginabile și a pățimit pe Cruce ca ultimul om din cel mai pur sentiment de iubire pentru noi?

Desigur că pentru creștinul modern sau „de duminică”, cum mai este cunoscut, aceste aspecte nu au importanță mai mare decât a unei cepe lăsate în balcon și degerate, însă ar trebui ca în această lună să ne gândim mai des la păcatele noastre, la netrebnicia noastră și la faptul că și noi, prin faptele și acțiunile noastre, Îl răstignim încă o dată pe Domnul Hristos.

Să lăsăm la o parte mărtișoarele, cadourile, inimioarele și alte chestii lumești sau fariseistice care ne aduc bucurie doar pe moment și să ne plecăm mai des genunchii inimii la rugăciune, plângându-ne păcatele și ducând un post nu doar din punct de vedere alimentar, ci și spiritual.

Închei aceste rânduri cu convingerea și speranța că veți face alegerea corectă dintre cele două și, așa cum spunea o vorbă: „să dăm Cezarului ce e al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”!

Post binecuvântat și cu folos!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Amintiri și minuni ale Sf. Nectarie și ale altor Sfinți

1. *S*rin biserica „Sf. Ierarh Nectarie și Sf. Ap Andrei” din

Botoșani, am ajuns să cânt în cafasul bisericii, unde voiam să cânt de când eram în clasele primare și nu am spus nimănui. Profesorul de muzică din liceu ne-a dat ca temă pentru vacanță să mergem să cântăm la biserică. Eu uitasem de dorința aceasta și abia acolo în biserică mi-am adus aminte.

2. Am adus în casă icoana Sfântului Nectarie de ziua mamei mele. Mama mea e bolnavă și cred că am luat-o ca să o ajute să fie sănătoasă. Nu îmi amintesc exact când am adus-o în casă, dar perioada a fost între anii terminali de gimnaziu și începutul liceului.

3. Prima minune: Mă durea maxilarul și o parte din obraz. Aveam, din când în când, un blocaj la maxilar și nu puteam deschide gura larg. Nu era o problemă din naștere. Am mâncat ceva și am forțat pe o parte a feței și de atunci trebuia să mănânc cu atenție ca nu cumva să se blocheze, să aud un zgomot la deschiderea gurii. Am fost la o slujbă seara, m-am dat pe obraz cu ulei din candela de la raclă și m-am rugat. Cu o seară înainte, mi-am pus iconița Sfântului lipită de obraz și m-am rugat câteva minute. Când am ajuns aproape de casă am simțit că durerea a dispărut.

4. În timpul facultății, am avut o colegă de cameră care mi-a dat în dar de ziua mea o carte cu viața Sf. Nectarie și a zis că s-a rugat să nu o am deja. I-a ascultat Dumnezeu rugăciunea.

5. La 27 de ani, în toamna anului 2021, aveam niște dureri în zona inghinală. Nu am avut până atunci dureri mari la menstruație sau înainte și dacă mă durea nu simțeam nevoie de pastile. Era ca și cum nu eram în perioada lunară. Știam că trebuie să intru la menstruație și a întârziat atunci mai mult de 10 zile. Mă durea groaznic și m-am gândit să merg la Sf. Nectarie să mă rog și să îi spun acelei colege care mi-a dat cartea să se roage pentru mine. Nu a trecut atunci durerea, dar am plecat apoi la Suceava la spital să mă vadă un medic. În Botoșani nu mă putea vedea doctorița la care voiam să merg. Se făcuse noaptea. Mersesem și la Sf. Ioan cel Nou de la Suceava la raclă. La spital nu-mi făcuse mare lucru și am simțit că totul a fost în zadar. A doua zi dimineața am intrat în perioada lunară. Medicul de familie mi-a spus atunci că posibil să fi avut niște chisturi. Prin urmare, Sf. Nectarie cu Sf. Ioan cel Nou au pus capăt acelei dureri și nu am mai avut niciodată ceva asemănător.

6. În toamna anului 2020, mama a fost diagnosticată cu virusul covid 19. Am stat în casă două săptămâni și pe 9 noiembrie am fost foarte tristă că nu puteam să merg la slujba în cinstea Sf. Nectarie, iar pe 8 noiembrie era sărbătoarea îngerilor. Am făcut

acatistul Sf. Nectarie în loc de Sf. Liturghie și am simțit că virusul nu există cu adevărat sau Sf. Nectarie a făcut o minune. Tata, eu și fratele meu nu am luat virusul și mama s-a făcut bine.

7. Mă luptam cu duhul desfrânării și într-o seară mi-am zis: chiar de nu voi dormi până dimineață azi nu cad, nu cedez. Era sâmbătă spre duminică, în luna octombrie a anului 2024. Pentru că voiam să adorm măcar 2-3 ore să pot sta la slujbă, am luat ulei de la Sf. Nectarie din Grecia și m-am rugat să mă ajute să merg în acea duminică la paraclisul Maicii Domnului, în biserica pe care o ocrotește. Mergeam acolo la paraclis, dar nu mereu. Am adormit în câteva minute și până pe 6 ianuarie 2025 războiul a încetat, încât am crezut că scăpasem definitiv.

8. Înainte de slujba de priveghere de toată noaptea dinspre 31 decembrie spre 1 ianuarie 2025, am început să am dureri premenstruale. Nu știam cum mai stau la slujbă și dintr-o dată îmi venise în minte să iau ulei de la Sf. Nectarie din Grecia. Toată durerea a dispărut și mă simțeam bine. Am spus atunci unui părinte că aveam medicamentul lângă mine și am stat câteva ore așteptând să treacă de la sine.

9. În data de 17 noiembrie 2025, la locul de muncă s-au făcut disponibilizări și când am venit acasă am sunat duhovnicul și l-am întrebat la ce sfânt să mă rog să mă ajute: Sf. Nectarie sau Sf. Spiridon. M-am rugat la ambii, alternativ, apoi am zis că mă rog întâi la Sf. Nectarie și revin după o lună la Sf. Spiridon. Am fost la Sf. Parascheva la Iași pe 26 noiembrie, iar în autobuz am făcut acatistul Sf. Nectarie și seara am fost la Sf. Maslu la biserica Sfântului. De asemenea, am făcut paraclisul Maicii Domnului în acea zi. Înainte de Sf. Maslu, m-au sunat de la firma unde am avut singurul interviu în vederea angajării și mi-au zis să vin să depun actele a doua zi. Interviuul a avut loc pe 25 noiembrie, după ce anterior vecerniei pentru Sf. Ecaterina am depus câteva CV-uri. Nu îmi venea să cred că așa repede am rezolvat, chiar dacă contractul este doar pentru 3 luni și continui să mă rog pentru un loc de muncă stabil sau măcar pe perioadă nedeterminată.

10. Pe 1 februarie 2026 urma să mă spovedesc. Cu o seară înainte, mă rugam să îmi amintesc ceva ce trebuie spus și nu am zis din uitare sau nu am conștientizat. Mă tot uitam la icoana Sf. Nectarie și spuneam, în mintea mea: Doamne, ce să mai spun...? Mai scriam ceva și iar mă rugam, până am simțit că am scris totul pe foaie și aveam o liniște, o stare bună, de parcă m-am spovedit deja. Părintele a observat că arăt foarte bine și m-a întrebat ce-am făcut. Nu era chipul meu obișnuit înainte de spovedanie. Am fost și la Sf. Liturghie, iar apoi a urmat spovedania. Consider că Sf. Nectarie m-a ajutat atunci și îmi amintesc că am citit o carte din biblioteca bisericii „Sf. Ierarh Nectarie și Sf. Ap. Andrei” cu titlul: „Spovedania. Calea învierii sufletești”, de Arhim. Nectarie Antonopoulos.

Sper să vă fie de folos aceste rânduri și să vă fie aproape Sf. Ierarh Nectarie, Sf. Cuv. Parascheva, Sf. Ierarh Spiridon, Sf. Ecaterina și Maica Domnului, atunci când îi chemați în căile vieții.

Autor: Lavinia Olteanu

Luptăm pentru lucrurile trecătoare sau pentru cele veșnice?

Să nu se laude cel îngâmfat cu slava sa, nici cel vânjos cu sănătatea sa, nici cel frumos cu frumusețea sa, nici cel tânăr cu tinerețile lui, pe scurt, cu nimic din toate câte sunt de laudă în lumea aceasta și provoacă mândrie.

Deci, cel care se laudă, numai în acestea să se laude: că Îl cunoaște și-L caută pe Dumnezeu, că suferă cu cel care suferă și-și pune nădejdlile lui în bunurile viitoare. Pentru că bunurile de acum sunt curgătoare și trecătoare, se mișcă permanent și trec de la unul la altul, precum mingea pe terenul de fotbal. Și nu este nimic mai sigur pentru cel care le deține, decât că le va pierde odată cu trecerea timpului sau din invidie. Dimpotrivă, cele viitoare sunt statornice și permanente, niciodată nu se pierd, nu trec de la unul la altul, nu înșală nădejdlile celor care se încred în ele. „Cine este înțeleptul, ca să le priceapă pe acestea?” (Osea 14, 10).

Cine va rămâne nepăsător față de cele trecătoare și va lua aminte la cele veșnice? Cine se va gândi că acelea de acum vor trece? Cine va cugeta că acelea așteptate vor rămâne? Cine le va separa pe cele adevărate de cele părelnice, ca să urmeze celor dintâi și să le disprețuiască pe cele din urmă? Cine va face deosebirea între șederea pământească și petrecerea cerească, între locuință și cele de lângă casă, între întunerice și lumină, între noroiul adâncului și pământul sfânt, între trup și duh, între Dumnezeu și diavolul stăpânitor al lumii, între umbra morții și viața veșnică? Cine va răscumpăra cu cele de acum viitorul, cu bogăția stricăcioasă nestricăciunea, cu cele văzute pe Cel nevăzut? Deci, fericit este cel care le va deosebi pe acestea, cel care va despărți cu sabia Cuvântului ceea ce este bun de ceea ce este rău, căci se va înălța cu inima, așa cum spune undeva profetul David (Psalmul 83) că va alerga departe, din toate puterile lui, de valea aceasta a durerii, va urmări bunurile care se găsesc în Cer, se va răstigni pentru lume împreună cu Hristos, va învia împreună cu El, va urca în corturile cerești împreună cu Acela și se va face moștenitor al vieții celei adevărate, care nu se schimbă niciodată. (Sfântul Grigorie Teologul)

Sursa: Glasul Sfinților Părinți, Editura Egumenița, 2008 (www.doxologia.ro)

Strofe pentru suflet

Eu sunt vameșul din Templu!

Nu-s ca sfinții din icoane,
Nu sunt sfânt, Hristoase, eu,
Eu sunt vameșul din Templu,
Care suspina din greu,
Căci și eu precum acela
Cad mereu și mă căiesc,
Lacrimi grele vărs, Iisuse,
Pentru câte Îți greșesc..

Nu-s Maria Egipteanca
Ce se scoală din păcat..
Eu sunt slab și n-am voința
Celor ce-n pustiu au stat.
Cad în toată clipa vieții,
Promițând să mă ridic,
Însă eu promit degeaba,
Căci am sufletul prea mic..

Dumnezeul meu, ascultă
Ale mele rugăminți,
Dă-mi, Te rog, acea putere,
Cum ai dat atâtor sfinți
De au biruit păcatul,
Poftele ce-i stăpâneau,
Și au devenit modele
Pentru cei ce îi urmau!..

Doamne, dă-mi să pot odată
Să-mplinesc ce tot promit,
Să mă lupt cu mine însumi,
Să repar ce am greșit,
Să mă-mbrac în haina albă
Dată mie la Botez

Și curat fiind la suflet,
Să încep să Îți urmez!..

Ce folos ai Tu de mine
Dacă sunt un păcătos?..
Întărește-mă cu harul,
Domnul meu Iisus Hristos,
Ca în lupta cu păcatul
Să devin de azi erou
Și neprihănit ca pruncii,
Doamne, să devin din nou!

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Crucile

Înspre tărâmul celălalt
E loc închis cu gard înalt;
Dar am văzut, printre uluci,
Atâtea cruci, atâtea cruci...
Părea tot locul țintirim,
Păzit cu zbor de Heruvim,
Cu cruci de piatră, albe, mari,
Cu cruci de brad și de stejar.
Și cruci de-argint și de oțel
Cerneau lumina peste el,
Iar cruci de aur și de fier
Sclipeau ca semnele pe cer.
Atâtea cruci mi s-au părut
Că toate una s-au făcut.
O cruce mare strălucea,
Sub greul ei un om zăcea.
Tu cum de poți să le mai duci,
Atâtea cruci, atâtea cruci?...

Autor: Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Credința pentru copiii de toate vârstele

Păcatul indiferenței

S-au întâlnit într-o după-amiază, pe ulița unui sat, preotul din partea locului și un țăran din parohia sa. Cum l-a văzut, părintele l-a întrebat:

- Ieri dimineață am întâlnit doi săteni ce se certau dintr-o pricină oarecare și am reușit în cele din urmă să îi împac. Am văzut că tu ai trecut pe lângă ei fără să-ți pese și ți-ai continuat liniștit drumul. Cum este posibil așa ceva?

- Părinte, i-a răspuns omul, eu nu prea cred că este important. Dumnezeu este puternic și dacă vrea să mă mântuiască mă va mântui, iar dacă nu vrea să mă mântuiască, atunci așa va fi, indiferent de ce-aș face eu.

- Vai, fiule, cum poți să vorbești așa?! - i-a răspuns cu blândețe preotul. Spune-mi, de unde vii tu acum cu sapa în spinare?

- Păi, cum de unde, părinte? De la câmp. Muncesc acolo de azi de dimineață. La cât m-am străduit, sper din tot sufletul ca Dumnezeu să-mi dea o recoltă bună.

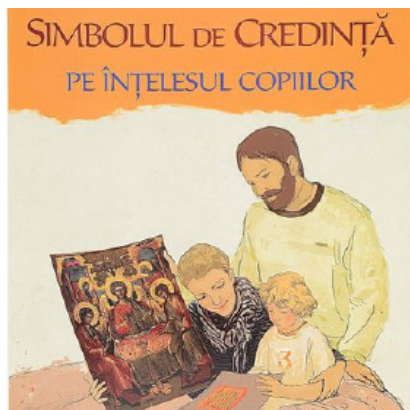
- Nu crezi că este la fel, fiule, și cu viața și cu păcatele tale? De ce te duci să muncești la câmp? Dacă Dumnezeu vrea să ai o recoltă bună, o să le găsești de-a gata pe toate, dacă nu vrea, de ce te mai ostenești? Ți se pare firesc?

- Nu, părinte! Dacă nu muncesc, cum aș putea să am de-ale gurii?

- Așa este, fiule, dacă muncești cu drag, Dumnezeu îți ajută și obții o recoltă bună. E, tot așa, dacă trăiești fără păcat, purtându-ți și ție de grijă, dar și celor din jurul tău, atunci Dumnezeu se îndură și, chiar dacă ai mai greșit în viață, îți iartă, iar la Judecată vei fi mântuit.

Așa cum buruienile năpădesc o grădină neîngrijită, tot astfel păcatele pun stăpânire pe sufletul omului rău. Să nu mai faci niciodată ca ieri! Dacă poți să ajuti pe cineva, chiar și cu o vorbă bună, fă-o numaidecât, fiindcă trebuie să fim atenți la tot ce e în viață, căci lumea toată este grădina de care noi toți trebuie să avem grijă.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Căldura focului

În timpul Sfintei Spovedanii, un tânăr l-a întrebat pe duhovnicul său:

- Părinte, îmi simt sufletul greu de păcate. Cum pot să fiu iarăși liniștit, când știu că am greșit?

- Fiule, omul nu trebuie să-și piardă niciodată speranța. Chiar dacă am păcătuit, Dumnezeu ne va ierta greșelile, dar cu o condiție: să ne căim. Să ne căim cu sinceritate, din suflet. O să-ți dau un exemplu. Afară este iarnă grea, gerul este mare. Du-te și adu-mi un țurture de gheață.

Când tânărul s-a întors ținând bucata de gheață în mână, părintele a luat-o și a aruncat-o în sobă, unde țurturele a început imediat să se topească la căldura focului.

- Ai văzut gheața pe care ai luat-o de afară?! Era așa de la începutul iernii și tot așa ar mai fi rămas, oricât ar fi stat în frig. Dar acum, că ai adus-o înăuntru, vezi, cum a început să se topească? Devine iarăși apă curată și folositoare. Cât era înghețată nu era bună de nimic.

La fel este și sufletul, atunci când îngheață de atâtea păcate. Dar dacă te călești sincer, căldura rugăciunii tale și harul Domnului topesc tot ce-i rău și-ți aduc viață și liniște în suflet.

- Privește pomii de afară, i-a mai spus părintele. Sunt înghețați de ger, dar, la primăvară, soarele îi va încălzi și iarăși se vor trezi la viață.

La fel să ai și tu răbdare și încredere în bunătatea și mila lui Dumnezeu și să te căiești din suflet, fiindcă așa cum căldura focului topește gheața, la fel căința sinceră vindecă sufletul bolnav de păcate.

„Mărturisirea faptelor rele este începutul faptelor bune.” (Fericitul Augustin)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Cuvios Gherasim de la Iordan (4 Martie)

Sfântul Cuvios Gherasim de la Iordan s-a născut într-o familie înstărită din provincia Licia, situată în partea de sud a Asiei Mici (în Turcia de astăzi). A renunțat de tânăr la viața lumească și la averea familiei pentru a deveni călugăr.

A plecat în regiunea Tebaida din deșertul egiptean, revenind ulterior în Licia natală. Spre sfârșitul domniei împăratului Teodosie al II-lea (408-450), pe la mijlocul secolului al V-lea, Sfântul Gherasim a părăsit Licia și a plecat în pelerinaj în Palestina. Ajuns acolo, s-a stabilit în pustia din apropierea râului Iordan, unde a înființat o mănăstire sub formă de lavră (mănăstire mare unde călugării locuiesc în chilii, construite la distanță unele de altele, ceea ce dă așezării aspectul unui sat) în anul 460, unde a trăit în asceză și rugăciune.

A fost atras inițial de învățătura monofizită (erezie creștină care admite existența unei singure naturi a lui Hristos), dar a renunțat curând la ea, cu ajutorul Cuviosului Eftimie cel Mare atunci trăia în pustia Ruva. A rămas mai multă vreme lângă Sfântul Eftimie, petrecându-și viața în pocăință, iar mai târziu, după ce s-a așezat în apropiere de râul Iordan și până la moartea Sfântului Eftimie (473), venea adesea la el, fapt consemnat de Sfântul Chiril al Ierusalimului.

Când Cuviosul părintele nostru Eftimie a murit, Sfântul Cuvios Gherasim a aflat despre aceasta din chilia sa, pentru că a văzut pe îngerii lui Dumnezeu înălțând la cer cu bucurie sufletul Cuviosului Eftimie. Deci sculându-se, s-a dus în lavra lui Eftimie și l-a găsit adormit întru Domnul și l-a îngropat după obiceiul călugăresc.

Sfântului Gherasim ducea o viață mai aspră decât monahii din jurul său: în Postul Mare se retrăgea în adâncul pustiei în zona numita Ruva și ținea post negru, luând doar Sfânta Împărtășanie și nimic altceva. În pustie cu el îl lua uneori și pe ucenicul Chiriack trimis la el de către Sfântul Eftimie.

Din scrierile care ne vorbesc despre viața sa aflăm că într-o zi, pe când mergea prin pustia Iordanului, a întâlnit un leu fioros care răgea cumplit din cauză că îi intrase în labă un spin. Sfântul Cuvios Gherasim îi scoase spinul și din acel moment leul nu l-a mai părăsit pe Cuvios, urmându-l pretutindeni, ca un adevărat ucenic.

În acel timp, la mănăstire Părinții aveau un catâr cu ajutorul căruia aduceau apă de la râul Iordan. Sfântul Cuviosul Gherasim l-a pus pe leu să îl păzească pe catâr.

Leul îndeplinea cu bucurie această sarcină. Însă, într-o zi, leul s-a depărtat cam mult de catâr și a adormit. Câțiva negustori, trecând cu o caravană de cămile pe acolo și văzând catârul singur, l-au luat și și-au continuat drumul.

Sfântul Cuviosul Gherasim, văzând că lipsește de la mănăstire catârul și crezând că leul l-a mâncat, i-a spus acestuia: „lucrul pe care îl făcea catârul îl vei face tu, slujind trebuințele mănăstirii”. Și leul s-a făcut de îndată ascultător și căra zi de zi apa de la Iordan pentru mănăstire.

După o vreme, negustorii s-au întors pe același drum. Și pe când treceau Iordanul, s-au întâlnit cu leul care împlinea lucrul care mai înainte era împlinit de catâr. Negustorii, văzând leul, s-au speriat și au fugit. Leul a luat catârul de frâu împreună și cu câteva cămile și s-a întors la Sfântul Cuvios Gherasim.

Cuviosul Gherasim s-a bucurat de cele petrecute, nu atât pentru că își recuperase catârul, ci mai ales pentru faptul că a cunoscut că leul nu îl mâncase pe bietul animal.

Cuviosul Gherasim l-a eliberat pe leu de sarcinile pe care le primise. Cu toate acestea, leul, deși părăsise mănăstirea, venea o dată pe săptămână la Cuviosul Gherasim, plecându-și capul înaintea lui, ca și cum i s-ar fi închinat.

La Sfântul Gherasim vedem că leul nu numai că se îmblânzește, dar capătă un comportament uman, devine într-un fel frate de ascultare al Sfântului Cuvios Gherasim. El își schimbă firea, prin aceea că nu mai este carnivor, ci se hrănește cu legume și verdețuri asemenea unui pustnic și dă dovadă de virtuți umane: smerenie, răbdare, rugăciune, recunoștință.

Sfântul Cuvios Gherasim de la Iordan a trecut la Domnul cu pace în anul 475, fiind îngropat de frați cu mare cinste lângă biserică. Iar când leul Iordan a venit, ca de obicei, în săptămâna aceea, la stareț, nu l-a mai găsit decât pe ucenicul acestuia, pe nume Savatie, care i-a vestit moartea starețului și i-a arătat mormântul acestuia. Înțelegând leul ce se petrecuse, s-a pornit să ragă de durere și să se lovească cu capul de mormântul sfântului. Și culcându-se atunci peste mormântul acestuia a murit acolo.

Aceasta s-a făcut pentru că Dumnezeu a voit să preamărească pe Sfântul Cuvios Gherasim, nu numai în viață, ci și după moartea sa.

Mormântul și mănăstirea Cuviosului Gherasim au devenit loc de pelerinaj până în zilele noastre.

Sursa: www.pravila.ro

Calendar creștin ortodox - Martie 2026

- 1 D Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton
- Duminica a I-a din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evrei XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 4, voscr. 4**
- 2 L Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor
- 3 M Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc
- 4 M Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana, sora lui
- 5 J Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida
- 6 V Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin
- 7 S Sf. Mc. Episcopi din Cherson: Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie
Sf. Sfințit Mc. Efrem, episcopul Tomisului
- 8 D Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; **Sf. Preot Mucenic Liviu-Galaction de la Cluj**
- Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evrei I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 6, voscr. 6**
- 9 L †) Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian
- 10 M Sf. Mc. Codrat, Ciprian și Dionisie
- 11 M Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofin și Talu
- 12 J Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog
- 13 V Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului
- 14 S Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna
- 15 D Sf. Mc. Agapie, Plisie și Tirmolau (*Pomenirea celor adormiți*)
- Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) glas 7, voscr. 7**
- 16 L Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa și Roman, Cuv. Anin
- 17 M Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin
- 18 M Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Evcarpion
- 19 J Sf. Mc. Hrisant, Daria și Ilaria
- 20 V Cuv. Mc. uciși în M-reă Sf. Sava cel Sfințit; Sf. Ier. Nichita Mărturisorul
- 21 S Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion
- 22 D Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian
(*Pomenirea celor adormiți*)
- Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12 (Predica de pe munte); glas 8, voscr. 8**
- 23 L Sf. Cuv. Mc. Nikon și cei 199 ucenici ai lui
- 24 M Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon (*Înainteprăznuirea Bunei Vestiri*)
- 25 M (†) **Buna Vestire (Blagoveștenia) (Dezlegare la pește)**
- 26 J Soborul Arhanghelului Gavriil; **Sf. Mc. Montanus pr. și soția sa, Maxima, Sf. 26 de Mucenici din Goția/Dacia (Odovania praznicului Bunei Vestiri)**
- 27 V Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia și fiii lor
- 28 S Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ștefan, făcătorul de minuni
- 29 D Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul (*Pomenirea celor adormiți*)
- Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12 (Predica de pe munte); glas 1, voscr. 9**
- 30 L Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula
- 31 M Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diaconul

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Voința cea de toate zilele	1
Câteva gânduri despre copii	4
Mărțișor sau post?	6
Amintiri și minuni ale Sf. Nectarie și ale altor Sfinți	8
Luptăm pentru lucrurile trecătoare sau pentru cele veșnice?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Gherasim de la Iordan	14

Colectivul de redacție:**Președinte:**

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Xenia Cliuciniov

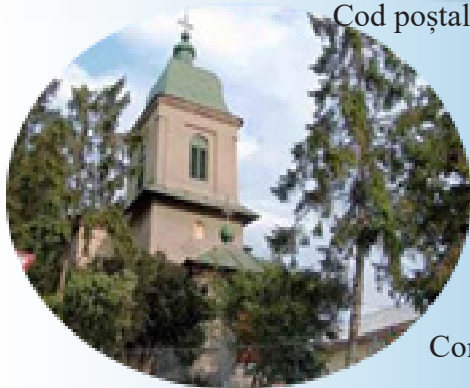
Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424